

at vige for en tvingende Nødvendighed. Jeg veed, at det gaaer med et Folks Liv, som med det enkelte Menneskes Liv, at skuffede Forhaabninger er i Sandhed Livet rigt paa. Jeg anseer det imidlertid for min Pligt, efter det Hverv, som mine Medborgere have nedlagt i min Haand, i en Sag af den Vigtighed som den foreliggende, at udtale mig om, hvad jeg antager der bevæger sig i Folket i Almindelighed som Forhaabning med Hensyn til Fremtiden. Det blev i sin Tid af Hs. Majestæt Kongen lovet, at Slesvig skulde indtræde i en constitutionel Forbindelse med Danmark, og lang Tid er ikke forsvunden, siden en Begivenhed foresaldt, der hos os Alle maatte vække Haab om, at dette Tilsagn vilde blive til Virkelighed. Thi, sammentraadte ikke Notabelforsamlingen? Udførte den ikke det ansvarssulde Hverv, som var nedlagt i dens Haand? Foreligger ikke Resultatet af dens Virksomhed for os Alle? og vi maatte da troe deri at see et Bink om, at hvad Kongen havde lovet vilde gaae i Opsyldelse. Men jeg vil forudsætte, at uhykkelige politiske Forhold for Tiden hindre, at dette maatte kunne skee, og jeg vil da nævne som et sikkert Haab, jeg ikke kalder i Tvivl, at Folket nærer, at det kongelige Tilsagn dog vil staae som en Opgave for Fremtiden (Hør!), som en Opgave, der vil holdes for Die af Regjeringen under Alt, hvad den derefter foretager sig, saaledes at Intet skeer, der kunde ligefrem modarbejde, at en lykkeligere Fremtid kan bringe Opsyldelsen af hvad Kongen har lovet (Hør!). Jeg troer nu at turde forudsætte, at jeg udtaler, hvad der rører sig stærkt i Folket, naar jeg udtaler det Duffe, at den ved Anordningen af 1831 og 1834 indstiftede Provindsstænderforsamling for Slesvig ikke maatte blive gjenoprettet, navnlig ikke blive gjenoprettet som bestaaende politisk Institution. Denne Institution maa have været saa tidsvarende, som den være vil, da den blev til i en svunden Tid; men det er min Overbeviisning, at den

ikke svarer til Nutidens Forhold, at den ikke svarer til Slesvigs Lær, at navnlig den danske Befolkning i Slesvig ikke skeer sin Ret, dersom denne politiske Institution bliver gjenoprettet som fremtidigt bestaaende. Jeg kan heller ikke lukke mit Die for denne Forsamlings Fortid, for det Forhold, hvori den er traadt til de oprørste Bestræbelser, der have bragt saamange Ulykker over mit Fædreland; denne Forsamlings Fortid advarer imod at lade den paany træde i Live paa den Maade, som jeg nævnte, og jeg kan ikke engang skjønne, hvorledes det kunde skee uden at bringe Regjeringen i en falsk Stilling med Hensyn til de Lovgivningsværker, der ere udgaaede i den Mellemtid, hvori man ikke har benyttet denne Forsamlings Bistand. Vilde jeg derfor forudsætte, at tvingende politiske Forhold bøde Hs. Majestæts Regjering at benytte som en Gjennemgangstilstand en raadgivende Forsamling for Hertugdømmet Slesvig, saa vilde jeg ret meget ønske, at det maatte blive en Forsamling, der kom til at hvile paa en Detroy, affattet efter Nutidens Forhold og affattet efter Slesvigs Lær, saaledes som Forholdene nu foreligge der, hvorved da Regjeringen kunde tage de fornødne Hensyn, hvorfra den er udelukket, naar en gammel Institution, der har overlevet sig selv, og som ikke længere er tidsvarende, skulde kaldes til Live igjen. Men jeg vil ogsaa forudsætte — thi man maa gaae vidt med Forudsætninger i disse Tider — jeg vil ogsaa forudsætte, at de politiske Forhold kunde tvinge til at lade denne Forsamling i et vist specielt Diemed træde sammen for en enkelt Gang. Jeg vilde besklage, at det skete; jeg vil troe, at man vanskelig kan løsrive sig fra Consequentserne deraf; men jeg vilde dog ansee dette for langt mindre farligt med Hensyn til Rigets Fremtid, end dersom denne Forsamling blev kaldet til Live som et fremtidigt Folkeorgan, der skulde i de kommende Dage repræsentere den slesvigiske Befolkning.